

“मीठे बच्चे – यो रहस्य सबैलाई सुनाऊ – आबू सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, स्वयं भगवानले यहाँबाट सबैको सद्गति गर्नु भएको छ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ एउटा कुरा यदि मनुष्यले बुझे भने यहाँ भीड लाग्छ?

उत्तर:- मुख्य कुरा बुझ्नु- बाबाले जुन राजयोग सिकाउनु भएको थियो, त्यो अहिले फेरि सिकाउँदै हुनुहुन्छ, उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। बाबा यस समयमा आबूमा आएर विश्वमा शान्ति स्थापना गरिरहनु भएको छ, त्यसको जड यादगार दिलवाडा मन्दिर पनि छ। आदि देव यहाँ चैतन्यमा बसेका छन्, यो चैतन्य दिलवाडा मन्दिर हो, यो कुरा बुझे भने आबूको महिमा हुन्छ र यहाँ भीड लाग्छ। आबूको नाम प्रसिद्ध भएपछि यहाँ धेरै आउने छन्।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई योग सिकाउनु भयो। अरू सबै ठाउँमा सबै आफैं सिक्छन्, सिकाउनेवाला बाबा हुनुहुन्छ। एक अर्काले आफैं सिकाउँछन्। यहाँ त बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सिकाउनु हुन्छ। रात-दिनको फरक छ। त्यहाँ त धेरै मित्र-सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन्, त्यति याद गर्न सक्दैनन्, त्यसैले धेरै मुश्किलले देही-अभिमानि बन्छन्। यहाँ त तिमीलाई धेरै छिटो देही-अभिमानि बन्नपुग्छ, तर धेरै छन् जसलाई केही पनि थाहा छैन। शिवबाबाले हाम्रो सेवा गरिरहनु भएको छ, हामीलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। जुन बाबा यिनमा विराजमान हुनुहुन्छ, यहाँ (भकुटीमा) विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नुपर्छ। धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई शिवबाबाले ब्रह्मा तेनद्वारा हामीलाई सिकाउँदै हुनुहुन्छ भन्ने निश्चय नै छैन। जसरी अरूले भन्छन्- हामी कसरी निश्चय गरौं, यहाँ पनि यस्तै छ। यदि पूरा निश्चय हुन्थ्यो भने धेरै प्यारसँग बाबालाई याद गर्दा-गर्दै आफूमा बल भर्थे, धेरै सेवा गर्थे किनकि सारा विश्वलाई पावन बनाउनु छ नि। योगमा पनि कमी छ भने ज्ञानमा पनि कमी छ। सुन्न त सुन्छन् तर धारणा हुँदैन। यदि धारणा हुन्थ्यो भने अरूलाई पनि धारणा गराउँथे। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- उनीहरू सम्मेलन आदि गरिरहन्छन्, विश्वमा शान्ति चाहन्छन् तर विश्वमा शान्ति कहिले थियो, कुन प्रकारले भएको थियो, केही पनि जानेका छैनन्। कुन प्रकारको शान्ति थियो, त्यो नै हुनुपर्छ नि। अहिले विश्वमा सुख-शान्तिको स्थापना भइरहेको छ, बाबा आउनु भएको छ- यो त तिमी बच्चाहरू नै जानेका छौ। यो दिलवाडा मन्दिर कस्तो छ, आदि देव पनि छन् र माथि विश्वमा शान्तिको दृश्य पनि छ। शान्ति सम्मेलनमा तिमीलाई कतैबाट बोलावट आउँदा तिमीले सोध- विश्वमा कुन प्रकारको शान्ति हुनुपर्छ? यी लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा विश्वमा शान्ति थियो। त्यो त दिलवाडा मन्दिरमा पूरा यादगार छ। विश्वमा शान्तिको नमुना त चाहिन्छ नि। लक्ष्मी-नारायणको चित्रबाट पनि बुझ्दैनन्। पत्थरबुद्धि छन् नि। त्यसैले उनीहरूलाई बताउनु पर्छ- हामी बताउन सक्छौं, विश्वमा शान्तिको नमुना एक त यी लक्ष्मी-नारायण छन् र फेरि उनको राजधानी पनि हेर्न चाहनुहुन्छ भने त्यो पनि दिलवाडा मन्दिरमा गएर हेर्नुहोला। मोडेल नै देखाउँछन्, त्यो गएर आबूमा हेर्न सक्नुहुन्छ। मन्दिर बनाउनेवाला स्वयं जानेका छैनन्, जसले बसेर यो यादगार बनाएका छन्, जसको नाम दिलवाडा राखेका छन्। आदि देवलाई पनि बसाएका छन्, माथि स्वर्ग पनि देखाइएको छ। जसरी ती जड छन्, त्यस्तै तिमी हौ चैतन्य। यसको नाम चैतन्य दिलवाडा राख्न सकिन्छ। तर थाहा छैन कति भीड लाग्छ। यो फेरि के हो भनेर मनुष्य अलमलिन्छन्। सम्झाउन धेरै मेहनत लाग्छ। धेरै बच्चाहरूले पनि बुझ्दैनन्। बस्न त द्वारमा, पासमा नै बसेका छन्- तर पनि केही बुझ्दैनन्। प्रदर्शनीमा अनेक प्रकारका मनुष्यहरू जान्छन्, थुप्रै मठ-पन्थ छन्, वैष्णव धर्मात्मबी पनि छन्। वैष्णव धर्मको अर्थ नै जानेका छैनन्। कृष्णको बादशाही कहाँ छ, जान्दैन जानेका छैनन्। कृष्णको राजाईलाई पनि स्वर्ग, वैकुण्ठ भनिन्छ।

बाबाले भन्नुभएको थियो- जहाँबाट बोलाइन्छ, त्यहाँ गएर तिमी सम्झाऊ- विश्वमा शान्ति कहिले थियो? यो आबू उच्च भन्दा उच्च तीर्थ हो किनकि यहाँ बाबाले विश्वको सद्गति गरिरहनु भएको छ, आबू पहाडमा उहाँको यादगार देख्नु छ भने गएर दिलवाडा मन्दिर हेर्न सकिन्छ। विश्वमा शान्ति कसरी स्थापना गर्नुभएको थियो- त्यसको नमुना छ। सुनेर धेरै खुशी हुन्छन्। जैनीहरू पनि खुशी हुन्छन्। तिमीले भन्छौ- यहाँ प्रजापिता ब्रह्मा हाम्रा पिता हुनुहुन्छ आदि देव। तिमी सम्झाउँछौ, फेरि पनि बुझ्दैनन्। भन्छन्- थाहा छैन ब्रह्माकुमारीहरूले के भन्छन्। त्यसैले अब तिमी बच्चाहरूलाई आबूको धेरै उच्च महिमा गरेर सम्झाउनु पर्छ। आबू हो सबैभन्दा महान्

तीर्थ। बम्बईमा पनि सम्झाउन सक्छौं- आबू पर्वत सबैभन्दा महान् तीर्थ हो किनकि परमपिता परमात्माले आबूमा आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुभएको हो। कसरी स्वर्गको रचना रचनुभएको छ- त्यो स्वर्गको र आदि देवको मोडेल सबै आबूमा छन्, जसलाई कुनै पनि मनुष्यले जानेका छैनन्। अहिले हामीले जानेका छौं, तपाईंहरूले जान्नुभएको छैन, त्यसैले हामी सम्झाउँछौं। पहिला त तिमीले सोध- विश्वमा शान्ति कुन प्रकारको चाहनुहुन्छ, कहिल्यै देख्नुभएको छ? विश्वमा शान्ति त लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा थियो। एउटै आदि-सनातन देवी-देवता धर्म थियो, यिनको वंशको राज्य थियो। जानु भयो भने यिनको राजधानीको नमुना आबूमा तिमीलाई देखाउन सक्छौं। यो त हो नै पुरानो पतित दुनियाँ। नयाँ दुनियाँ त भन्न मिल्दैन नि। नयाँ दुनियाँको नमुना त यहाँ छ, नयाँ दुनियाँ अब स्थापना भइरहेको छ। तिमीलाई थाहा छ, त्यसैले बताउँछौं। सबैले जानेका छैनन्, न बताउँछन्, न समझमा नै आउँछ। कुरा छ धेरै सहज। माथि स्वर्गको राजधानी खडा छ, तल आदि देव बसेका छन्, जसलाई आदम पनि भनिन्छ। उनी हुन् ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर। तिमीले यसरी महिमा सुनायो भने सुनेर खुशी हुन्छन्। छ पनि बिल्कुलै एक्युरेट, भन- तपाईंहरूले कृष्णको महिमा गर्नुहुन्छ तर केही पनि जान्नुहुन्न। कृष्ण त वैकुण्ठका महाराजा, विश्वको मालिक थिए। उनको नमुना हेर्न चाहनुहुन्छ भने आबूमा जाओ, तपाईंलाई वैकुण्ठको मोडेल देखाउने छौं। कसरी पुरुषोत्तम संगमयुगमा राजयोग सिक्छन्, जसबाट फेरि विश्वको मालिक बनेका छन्, त्यो पनि नमुना देखाउँछौं। संगमयुगको तपस्या पनि देखाउने छौं। यथार्थमा जे भएको थियो त्यसको यादगार देखाउने छौं। शिवबाबा जसले लक्ष्मी-नारायणको राज्यको स्थापना गर्नुभयो, उहाँको पनि चित्र छ, अम्बाको पनि मन्दिर छ। अम्बाका कुनै १०-२० भुजाहरू थिएनन्। भुजा त दुइटै हुन्छन्। तपाईं आउनु भयो भने देखाउने छौं। बैकुण्ठ पनि आबूमा देखाउने छौं। आबूमा नै आएर बाबाले सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु भएको हो। सद्गति दिनुभएको हो। आबू सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, सबै धर्मावलम्बीको सद्गति गर्नेवाला एउटै बाबा हुनुहुन्छ, जानु भयो उहाँको यादगार भने आबूमा देखाउने छौं। आबूको त धेरै महिमा गर्न सकिन्छ। तपाईंलाई सबै यादगार देखाउने छौं। क्रिश्चियनहरू पनि जान्न चाहन्छन्- प्राचीन भारतको राजयोग कसले सिकायो, के चीज थियो? भन- जाओ, आबूमा गएर हेरौं। बैकुण्ठ पनि माथि छतमा पूरा हुबहु बनाइएको छ। तिमीले यस्तो बनाउन सक्दैनौ। त्यसैले यो राम्रोसँग बताउनु छ। टुरिस्टहरू धक्का खान्छन्, उनीहरू पनि आएर बुझ्नु। तिमी आबूको नाम प्रत्यक्ष भयो भने धेरै आउने छन्। आबू धेरै प्रसिद्ध हुन्छ। जब कसैले सोध्छन् विश्वमा शान्ति कसरी हुन सक्छ? सम्मेलन आदिमा निमन्त्रणा दिन्छन् भने सोध्नुपर्छ- विश्वमा शान्ति कहिले थियो, जान्नु भएको छ? विश्वमा शान्ति कसरी थियो- जाओ हामी सम्झाउने छौं, नमुना आदि सबै देखाउने छौं। यस्तो नमुना अरु कहीं पनि छैन। आबू नै सबैभन्दा उच्च तीर्थ हो, जहाँ बाबा आएर विश्वमा शान्ति, सर्वका सद्गति गर्नुभएको छ। यी कुरा अरु कसैले जानेका छैनन्। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, चाहे महारथी, म्युजियम आदि सम्हाल्नेवाला हुन्, तर ठीक रीतिले कसैलाई सम्झाउँछन् वा सम्झाउँदैनन्, बाबाले हेर्नु त हुन्छ नि। बाबाले सबै कुरा जान्नुहुन्छ, जो जहाँ भए पनि उनीहरूलाई जान्नुहुन्छ। कस-कसले पुरुषार्थ गर्छन्, के पद पाउने छन्? यस समयमा यदि मर्यौ भने केही पनि पद पाउन सक्दैनौ। यादको यात्राको मेहनतलाई उनीहरूले बुझ्न सक्दैनन्। बाबाले दिनहुँ नयाँ कुरा सम्झाउनु हुन्छ, यसरी-यसरी सम्झाएर लिएर आऊ। यहाँ त यादगार कायम छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि यहाँ छु, आदि देव पनि यहाँ छन्, वैकुण्ठ पनि यहाँ छ। आबूको धेरै ठूलो महिमा हुन्छ थाहा छैन। आबू के बन्छ। जसरी हेर कुरुक्षेत्रलाई राम्रो बनाउनको लागि करोडौं रूपैयाँ उडाइरहन्छन्। कति धेरै मनुष्यहरू त्यहाँ गएर जम्मा हुन्छन्, यति फोहोरमैला दुर्गन्ध हुन्छ, कुरै नसोध। कति भीड हुन्छ। समाचार आएको थियो- भजन मण्डलीको एउटा बस नदीमा डुब्यो। यो सबै दुःख भयो नि। अकालमा मृत्यु भइरहन्छ। त्यहाँ त यस्तो केही हुँदैन, यी सबै कुरा तिमीले सम्झाउन सक्छौ। कुरा गर्नेवाला धेरै समझदार चाहिन्छ। बाबाले ज्ञानको पम्प भरिरहेनु भएको छ, बुद्धिमा राख्दै हुनुहुन्छ। दुनियाँले यी कुरालाई कहाँ सम्झन्छन् र! उनीहरू सम्झन्छन्- नयाँ दुनियाँको सैर गर्न जान्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- यो पुरानो दुनियाँ अब गयो कि गयो। उनीहरू त भन्छन् ४० हजार वर्ष बाँकी छ। तिमी त बताउँछौं सारा कल्प नै ५ हजार वर्षको छ। पुरानो दुनियाँको त मृत्यु सामुन्ने खडा छ। यसलाई भनिन्छ घोर अँध्यारो। कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्। कुम्भकर्ण आधाकल्प सुत्थ्यो, आधाकल्प जागथ्यो। तिमी कुम्भकर्ण थियो। यो खेल धेरै अचम्मको छ। यी कुरालाई सबैले कहाँ बुझ्न सक्छन् र! कति त यतिकै भावनामा आउँछन्। सुन्छन् यी सबै गइरहेका छन् त्यसैले आफू पनि जान थाल्छन्। उनीहरूलाई बताउँछन्- हामी शिवबाबाको पासमा गइरहेका छौं, शिवबाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहेनु भएको छ। उहाँ बेहदका बाबालाई याद गर्नाले बेहदको वर्सा मिल्छ। त्यसैले उनीहरू पनि भनिदिन्छन्- शिवबाबा हामी

हजुरका बच्चा हौं, हजुरबाट अवश्य वर्सा लिन्छौं। बेडा पार हुन्छ। भावनाको भाडा हेर कति मिल्छ। भक्तिमार्गमा त मिल्छ अल्पकालको सुख। यहाँ तिमी बच्चाहरूले जानेका छौं— बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। त्यो त हो भावनाको, अल्पकालको सुखको भाडा। यहाँ तिमीलाई मिलेको छ २१ जन्मको लागि भावनाको भाडा। बाँकी साक्षात्कार आदिमा केही पनि छैन। कसैले भन्छन् साक्षात्कार होस्, बाबाले सम्झनुहुन्छ— केही पनि बुझेको छैन। साक्षात्कार गर्नु छ भने गएर नौधा भक्ति गर। त्यसबाट केही पनि मिल्दैन। अर्को जन्ममा केही राम्रो बन्छ। राम्रो भक्त छ भने राम्रो जन्म मिल्छ। यहाँ त कुरा नै भिन्न छ। यो पुरानो दुनियाँ बदलिइरहेको छ। बाबा हुनुहुन्छ नै दुनियाँ बदल्नेवाला। यादगार खडा छ नि। धेरै पुरानो मन्दिर छ। केही भत्किन्छ भने फेरि मर्मत गराइरहन्छन्। तर त्यो शोभा त कम हुन्छ नि। यी त सबै विनाशी चीज हुन्। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! एक त आफ्नो कल्याणको लागि आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। पढाइको कुरा हो। बाँकी यो जुन मथुरामा मधुबन, कुञ्ज गली आदि बसेर बनाएका छन्, त्यो केही पनि होइन। न कुनै गोप-गोपिकाहरूको खेल हो। यो सम्झाउन धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। एक-एक प्वाइन्ट राम्रोसँग बसेर सम्झाऊ। सम्मेलन आदिमा पनि योगवाला चाहिन्छ। तलवारमा धार भएन भने कसैलाई तीर लाग्छैन। त्यसैले बाबा पनि भन्नुहुन्छ— अझै समय लाग्छ। अब परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्न भन्ने बुझे भने त भीड लाग्छ। तर अब समय छैन। एउटा मुख्य कुरा बुझ्नु— राजयोग बाबाले सिकाउनु भएको थियो, जुन यस समयमा सिकाइरहनु भएको छ। यसको बदलामा नाम उनको राखिदिएका छन्, जो अहिले कालो बनेका छन्। कति ठूलो भूल छ। यसले नै तिम्रो बेडा डुबेको छ।

अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो पढाइ कमाईको स्रोत हो, स्वयं बाबाले मनुष्यलाई देवता बनाउनको लागि पढाउन आउनु हुन्छ, यसमा पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ, दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। नम्बरवार त हुन्छन् नै। जति पनि सेन्टरहरू छन् सबै नम्बरवार छन्। यो सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ। सामान्य कुरा कहाँ हो र! भन, स्वर्ग भनिन्छ सत्ययुगलाई। तर उहाँको राज्य कसरी चल्छ, देवताहरूको समूह हेर्नु छ भने आबू जाऔं। अरु कुनै यस्तो ठाउँ छैन जहाँ छतमा राजाई देखाइएको होस्। अजमेरमा स्वर्गको नमुना छ तापनि त्यो बेग्लै कुरा हो। यहाँ त आदि देव पनि छन् नि। सत्ययुग कसले र कसरी स्थापना गर्यो, यो त दुरुस्त यादगार छ। अहिले हामी चैतन्य दिलवाडा नाम लेख्न सक्दैनौं। जब मनुष्यहरू स्वयं बुझ्छन् तब आफैले भन्छन् तपाईंहरूले लेख्नुहोस्। अहिले होइन। अहिले त हेर सानो कुरामा पनि के-के गर्छन्। धेरै क्रोधित हुन्छन्, देह-अभिमान छ नि। देही-अभिमानी त तिमी बच्चाहरू बाहेक कोही हुन सक्दैन। पुरुषार्थ गर्नु छ। यस्तो होइन कि भाग्यमा जे होला। पुरुषार्थले यस्तो भन्छैन। उनीहरू त पुरुषार्थ गरिरहन्छन्, फेरि जब फेल हुन्छन् तब भनिन्छ त कदिरमा यही थियो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) देही-अभिमानी बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। यस्तो कहिल्यै सोच्नु हुँदैन— भाग्यमा जे होला। समझदार बन्नु पर्छ।

२) ज्ञान सुनेर त्यसलाई स्वरूपमा ल्याउनु छ, यादको धार धारण गरेर फेरि सेवा गर्नु छ। सबैलाई महान् तीर्थको महिमा सुनाउनु छ।

वरदानः— बाबाको साथमा रहेर उहाँसमान बन्ने सर्व आकर्षणको प्रभावबाट मुक्त भव जहाँ बाबाको याद छ अर्थात् बाबाको साथ छ त्यहाँ देहभानको उत्पत्ति हुन सक्दैन। बाबाको साथ वा पासमा रहनेहरू दुनियाँको विकारी भाइबेर्सन अथवा आकर्षणको प्रभावबाट टाढा रहन्छन्। यसरी साथ रहने साथमा रहँदा-रहँदै बाबा समान बन्न पुग्छन्। जसरी बाबा उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ यस्तै बच्चाहरूको स्थिति पनि उच्च बन्छ। तलको कुनै पनि कुराले उसलाई प्रभाव पार्न सक्दैन।

स्लोगनः— मन र बुद्धि नियन्त्रणमा छन् भने अशरीरी बन्न सहज हुन्छ।

